

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τον Προοιμιακόν, το Μακάριος ανήρ. Εις δε το «Κύριε εκέκραξα», ιστώμεν στίχους στ' και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ήχος α'. Ω του παραδόξου θαύματος!

Ω του παραδόξου θαύματος! εν εσχάτοις καιροίς, ώσπερ λύχνος πάμφωτος, Νεκτάριος ο σοφός, τω κόσμω έλαμψε, και ηύγασε τοις πιστοίς, Ευαγγελίου το φως το υπέρλαμπρον, εν λόγω θεοπρεπεί, και πολιτεία αμέμπτω και κρείττονι. Όθεν τη του Παρακλήτου, δωρεά δεδόξασται, και παρέχει απαύστως, τοις αιτούσι τα ιάματα.

Βαβαί της σης προμηθείας Χριστέ! Συ γαρ ως υπέσχου, θαυμαστώς εδόξασας, Νεκτάριον τον σοφόν, ως φίλον γνήσιον, θαυμάτων τη δωρεά, τον σε δοξάσαντα βίου λαμπρότητι, δεικνύων πάσι σαφώς, της προς σε Σώτερ αγάπης την δύναμιν. Όθεν ταις αυτού πρεσβείαις, των πταισμάτων άφεσιν, και ειρήνην τελείαν, ημίν δίδου Υπεράγαθε.

Σήμερον λαμπρώς ευφραίνονται, τη καινή σου μνήμη, των πιστών οι σύλλογοι, Νεκτάριε Ιερέ, υμνολογούντες σε, χορεύει δε μυστικώς, η του Χριστού Εκκλησία τη δόξη σου, εδραίωμα αρραγές, εν ταις εσχάταις ημέραις ευρούσα σε, εξαιρέτως δε η νήσος, της Αιγίνης γάννυται, ώσπερ όλβον πλουτούσα, τα μυρίπνοά σου λείψανα.

Προσόμοια έτερα. Ήχος β'. Ποίσις ευφημιών.

Ποίσις ευφημιών στέμμασιν, αναδήσωμεν τον Ιεράρχην; τον αρτιφανώς αναλάμπαντα, και την Εκκλησίαν φαιδρύναντα, ταις της ευσέβειας λαμπηδόσι, το νέον, των ορθοδόξων εγκαλλώπισμα, των πάλαι, Αρχιερέων τον ομόζηλον τη γαρ αυτών πολιτεία νουνεχώς στοιχήσας, εδοξάσθη παρά Χριστού, του πάσι παρέχοντος, δι' αυτού το μέγα έλεος.

Ποίσις μελωδικούς άσμασιν, επαινέσωμεν τον Ιεράρχην; του Θεού τον θείον θεράπποντα, και των αρετών το κειμήλιον, της θεολογίας την κιθάραν, τον άρτιον, τη Εκκλησία αναβλύσαντα, το νέκταρ, της

ευσεβείας το ουράνιον, λόγω της χάριτος θείω, εκ σοφών χειλέων, και θαυμάτων την δωρεάν, θεόθεν δεξάμενον, τον θεόληπτον Νεκτάριον.

Ποίοις πνευματικοίς ρήμασι, μακαρίσωμέν σε Ιεράρχα; τον εν μέσω κόσμου βίωσαντα, βίον αληθώς ενθεώτατον, πράξεσιν οσίαις και αμέμπτοις, εντεύθεν, Μονήν αγίαν Θεώ ίδρουσας, ως άλλον, ψυχών λιμένα ακλυδώνιστον, εν τη Αίγινη τη νήσω, ην απαύστως σκέπε, συν τω ταύτης καθηγητή, Νεκτάριε όσιε, Διονυσίω τω θεόφρονι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'.

Σήμερον φαιδρώς εξέλαμψεν, ως αστήρ νεοφανής, η νέα πανήγυρις του Ιεράρχου Νεκταρίου, την Εκκλησίαν καταλαμπρύνουσα. Δεύτε ουν, των Ορθοδόξων τα πλήθη, εν φωνή αγαλλιάσεως, τούτω εκβοήσωμεν, χαίροις ο των πάλαι Οσίων χαρακτηρίσας την ζωήν, εν ημέραις πονηραίς, εν αις η των πολλών αγάπη εψύγη, ως έφη ο Σωτήρ, χαίροις ο τη παιδεία την αρετήν συνάψας, και τω λόγω της σοφίας σου, των πιστών τας ψυχάς φαιδρύνας, χαίροις Αρχιερέων καλλονή, της Αιγίνης προστάτης, και της οικείας Μονής, αντιλήπτωρ θερμότατος. Διό παμμάκαρ Νεκτάριε, τω της θείας μεγαλοσύνης θρόνων παριστάμενος, απαύστως ικέτευε, υπέρ των πίστει τελούντων, την αισιέβαστον μνήμην σου.

Και νυν... Ο αυτός.

Τις μη μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τις μη ανυμνήσει σου τον αλόχευτον τόκον; ο γαρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου της αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας και τα Αναγνώσματα.

Παροιμιών το Ανάγνωσμα. (Κεφ. ι' 7, γ' 13)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, και ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος, ος εύρε σοφίαν, καί θνητός, ος είδε φρόνησιν. Κρείσσον γαρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου και αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δε εστί λίθων πολυτελών, παν δε τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστί. Εκ γαρ του στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δε και έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατε μου, ω τέκνα, σεμνά γαρ ερώ. Και μακάριος άνθρωπος, ος τας εμάς οδούς φυλάξει. Αι γαρ έξοδοι μου, έξοδοι ζωής, και ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Δια τούτο παρακαλώ υμάς, και προϊέμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων. Ότι εγώ η σοφία κατεσκεύασα βουλήν, και γνώσιν, και έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην. Εμή βουλή και ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δε ισχύς. Εγώ τους εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δε εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν. Νοήσατε τóινυν άκακοι πανουργίαν, οι δε απαιίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατε μου και πάλιν, σεμνά γαρ ερώ, και ανοίγω από χειλέων ορθά. Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δε εναντίον εμού χείλη ψευδή. Μετά δικαιοσύνης πάντα τα ρήματα του στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες. Πάντα ευθέα εστί τοις νοούσι, και ορθά τοις ευρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γαρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η έλπίς υμών, και πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον, ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστί φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρωσ βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γαρ φαυλότητος, αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού, δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες, και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Παροιμ. κεφ. δ' 14)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δε ανδρών επίστανται χάριτας, στόμα σοφών μελετά σοφίαν. Δικαιοσύνη δε ρύεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευταίαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, υιός γαρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν, και εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φως δικαίοις δια παντός, και παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν και δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, και εν καρδία αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δε αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γαρ τους επιθυμούντας αυτήν, προ του γνωσθήναι, και ευχερώς θεωρείται υπό των αγαπώντων αυτήν. Ο ορθρίσας προς αυτήν, ου κοπιάσει, και ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμος έσται. Ότι τους αξίους αυτής αύτη περιέρχεται ζητούσα, και εν ταις τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Δια ταύτα και εραστής εγενόμην του κάλλους αυτής και εφίλησα ταύτην, και εξεζήτησα εκ νεότητας μου, και εξήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ, ότι ο πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν, μύστης γαρ εστί της του Θεού επιστήμης, και αιρετίς των έργων αυτού. Οι πόνοι αυτής εισίν αρεταί, σωφροσύνην δε και φρόνησιν αυτή διδάσκει, δικαιοσύνην, και ανδρείαν, ων χρησιμώτερον ουδέν εστί εν βίω ανθρώποις. Ει δε και πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τα αρχαία και τα μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων, και λύσεις αιγιμάτων, σημεία και τέρατα προγινώσκει, και εκβάσεις καιρών και χρόνων. Και πάσι σύμβουλος εστί αγαθή, έτι αθανασία εστί εν αυτή, και εύκλεια εν κοινωνία λόγων αυτής. Δια τούτο ενέτυχον τω Κυρίω, και εδεήθην αυτού, και είπον εξ όλης μου της καρδίας, Θεέ πατέρων, και Κύριε του ελέους, ο ποιήσας τα πάντα εν λόγω σου, και τη σοφία σου κατασκευάσας τον άνθρωπον, ίνα δεσπόζη των υπό σου γενομέ-νων κτισμάτων, και διέπη τον κόσμον εν οσιότητι και δικαιο-σύνη, δος μοι την των σων θρόνων πάρεδρον σοφίαν, και μη με αποδοκιμάσης εκ παιδων σου, ότι εγώ δούλος σος, και υιός της παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου, και από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσα μοι διδάξη με, τι ευάρεστον εστί παρά σοι, και οδηγήσης με εν γνώ-σει και φυλάξη με εν τη δόξη αυτής. Λογισμοί γαρ θνητών πάντες δειλοί, και επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Εἰς τὴν Λιτὴν.
Ἦχος α'. Ἰδιόμελα.

Ευφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἡ νύμφη ἡ ἐκλεκτή, τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως. Ἰδοὺ γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, ὁ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης, Νεκτάριος ὁ ὀσιος, τὰ πάσαι σοὶ θεόθεν δεδογμένα, ἐτί ἀπαξ ἐπισφραγίζει, καὶ διαπρυσίως κηρύττει, τὴ δόξη ἡ ἐδοξάσθη, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Ὅθεν στύλον καὶ ἐδραῖωμα, τούτον κεκτημένη, καὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τὴν χάριν ορώσα, τῷ νυμφίῳ σου βόησον, Κύριε δόξα σοὶ.

Ἦχος β'

Τὶς μὴ σκιρτήσει; τὶς μὴ χορεύσει τῷ πνεύματι, ἐπὶ τῇ νέᾳ πανηγύρει, τοῦ Ἱεράρχου Νεκταρίου; πάσα γὰρ ψυχὴ ἀγάλλεται, ορώσα τούτον δεδοξασμένον, καὶ τῶν ἀγίων ἰσοστάσιον, καὶ ἐν θαύμασι περιφανή, ὅθεν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα, καὶ τῶν προτερημάτων τὴν οσιότητα, μακαρίζοντες βοήσωμεν, Ἰησοῦς Χριστὸς χθες καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος γ'

Δαβιτικὴν ἀναλαβόντες ῥήσιν, τῷ ἱερομύστη Νεκταρίῳ, προσφόρως βοήσωμεν λέγοντες. Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοὶ ἔσται, παμμακάριστε Πάτερ, σὺ γὰρ σωφρόνως καὶ ἀμέμπτως πολιτευσάμενος, οὐρανόφρων ἐν βίῳ ὠφθης, καὶ Ἱεράρχης ὀσιος καὶ ἀκακος, καὶ ἱεροπρεπῶς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν τελέσας, σοφῶς διηκόνησας, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν θαύμασιν ἀξίως δοξασθεὶς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις προφθάνεις, καὶ παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Ἦχος δ'

Τῷ λόγῳ τῆς χάριτος διαπρέψας, τοῦ Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἐργάτης δόκιμος ὠφθης, Πάτερ Νεκτάριε, καὶ στόμα θεῖον προφητικῶς, καὶ τῆς κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως, δι' ἡσυχίας

Θεώ ηνώθης, εν τη νήσω Αιγίνης γενόμενος, εν η ψυχών εγείρας φροντιστήριον, και τύπος αρετών, ταις μοναζούσαις γεγονώς, και Πατήρ και διδάσκαλος, τον οσίοις πρέποντα ύπνον κεκοίμησαι, πρεσβεύων απαύστως, υπέρ των ψυχών ημών.

Ἦχος ο αυτός

Ως ιερός ο βίος σου, και τω Θεώ ευάρεστος, θεοφόρε Νεκτάριε, ως ξένα σου τα θαύματα, α καθ' εκάστην τελείς, τη δεδομένη σοι χάριτι, τις ουν μη θαυμάσει σε, τον όντως αξιάγαστον; ή τις μη δοξάσει σε, τον παρά Θεού δοξασθέντα; πηγή γαρ ιαμάτων ώφθησαν, τα θεία σου λείψανα, χαλεπάς γαρ ασθενείας ιώνται, και πνεύματα διώκουσιν ακάθαρτα, και πας πιστώς προστρέχων ψυχών σωτηρίαν λαμβάνει και σωμάτων θεραπείαν, Χριστόν δοξάζων, τον θαυμαστώς σε δοξάσαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεύτε των πιστών αι πατριαί, δεύτε εν Αιγίνη συνδράμωμεν, δεύτε και κατίδωμεν, ξενοπρεπή θαυμάσια, α η δεξιά του Υψίστου, αρτίως ειργάσατο, τον γαρ θεόφρονα Νεκτάριον, ως ευαγγελικώς εμπρέψαντα, αθανάτοις χάρισι δοξάζει, ως απευδώς επηγγείλατο. Όθεν και τα σεπτά αυτού οστέα, πλήρη ευωδίας ανέδειξε, και πηγήν ιάσεων, τοις ευλαβώς προσιούσιν, εξ ων οσμής ζωής εμπορούμενοι, δαβιτικώς βοήσωμεν. Μέγας ει Κύριε, και της μεγαλωσύνης σου ουκ έσται πέρας, δι' ης φιλόανθρωπε, σώσον τας ψυχάς ημών.

Και νυν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος το άρρηκτον, την αρραγή προστασίαν, και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Εις τον Στίχον. Στιχηρά Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο εν εσχάτοις καιροίς, εξανατείλας ως αστήρ ουρανόφωτος, και αίγλη των σων θαυμάτων, φωταγωγών νοητώς, τους εσκοτισμένους εν τοις πάθεσιν, ο νους ο θεόληπτος, ο φωτός θείου έμπλεως, ο εν τω νόμω, μελετήσας ως γέγραπται, του Θεού ημών, εν συνέσει Νεκτάριε, λύχνος ο παμφαέστατος, ο ήδη τω βίω σου, της ευσεβείας το φέγγος, αυγάζων Πάτερ τοις πέρασι. Χριστόν εκδυσώπει, ταις ψυχαίς ημών δοθήναι, το μέγα έλεος.

Στίχ. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη της καρδιάς μου σύνεσιν.

Βίον πνευματικόν διελθών, εν ουρανίω Ιεράρχα φρονήματι, του Πνεύματος του Αγίου, δοχείον ώφθης σεπτόν, ταπεινοφρο-σύνη σεμνυνόμενος, και τρόποις χρηστότητος, και απλάστοις σου ήθεσι, την της ψυχής σου, υποφαίνων λαμπρότητα, δι' ης γέγονεν, εν αγίοις ο κλήρος σου. Όθεν την των λειψάνων σου, σορόν την μυρίπνοον, περικυκλούντες βοώμεν, εν κατανύξει Νεκτάριε, ημίν σωτηρίαν, και ψυχών τε και σωμάτων, δίδου εκάστοτε.

Στίχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην και οι όσιοί σου αγαλλιάζονται.

Χαίρει η Εκκλησία Χριστού, δεδοξασμένον σε ορώσα Νεκτάριε, εν δόξη τη ουρανίω, και μεγαλύνει Χριστόν, τον θαυματουργόν σε αναδείξαντα, η νήσος Αιγίνης δε, εξαιρέτως φαιδρύνεται, ως κεκτημένη, την σορόν των λείψανων σου, ως ακένωτον, θησαυρόν αγιάσματος. Πλέον δε τούτων γάννυται, Μονή σου η ένθεος, προς σε αεί αφορώσα, και εκβοώσα συν δάκρυσι, Συ δόξα μου πέλεις, και αντίληψις και σκέπη, Πάτερ και έφορος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Έχει μεν η ουράνιος Ιερουσαλήμ, την ηγιασμένην ψυχήν σου, συν τοις των αγίων πνεύμασιν, αοίδιμε Νεκτάριε. Έχει δε και η νήσος Αιγίνης, τα χαριτόβρυτά σου λείψανα, πλούτον θεόσδοτον, και ιατρείον άμισθον, παντοίων αρρωστημάτων και πάσης θλίψεως, εν αυτοίς γαρ προστρέχοντες, πανταχόθεν οι πάσχοντες, τας ιάσεις κομίζονται, και τα προς σωτηρίαν αιτήματα, και ευχαρίστω φωνή δοξάζουσι, τον σε δοξάσαντα Κύριον, ω πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ των ψυχών ημών.

Και νυν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τον Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί,
Μητερ Θεού του Υψίστου, σων ικετών παρακλήσεις δέχου
Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν των πταισμάτων, νυν
τας ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι, πάντας ημάς.

Νυν απολύεις... Τρισάγιον και το Απολυτίκιον.

Ήχος α'. Της ερήμου πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον, και Αιγίνης τον έφορον, τον εσχάτοις χρόνοις
φανέντα, αρετής φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ως
ένθεον θεράποντα Χριστού, αναβλύζει γαρ ιάσεις παντοδαπάς,
τοις ευλαβώς κραυγάζουσι, δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα
τω σε θαυμαστώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου, πασιν ιάματα.

Έτερον.

Δόξα... Ήχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε

Οσίως εβίωσας, ως Ιεράρχης σοφός, δοξάσας τον Κύριον, δι'
ενάρετου ζωής, Νεκτάριε όσιε. Όθεν του Παρακλήτου, δοξασθείς
τη δυνάμει, δαίμονας απελαύνεις, και νοσούντας ιάσαι, τους πίστει
προσιόντας, τοις θείοις λειψάνοις σου.

Και νυν... Θεοτοκίον

Το απ' αιώνος απόκρυφον, και Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά
σου Θεοτόκε τοις επί γης πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει
σαρκούμενος, και Σταυρόν εκουσίως, υπέρ ημών καταδεξάμενος,
δι' ου αναστήσας τον Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τας
ψυχάς ημών.

Απόλυσις